

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski

w sprawie ze skargi M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie o sygn. I ACa 280/19,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 4 września 2023 r., wniosku pełnomocnika skarżącego o wyłączenie sędziów od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym, sygn. I NSP 10/23,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Adwokat A. N. działając w imieniu skarżącej w piśmie procesowym datowanym na 31 marca 2023 r. wniósł o wyłączenie wymienionych w piśmie sędziów Sądu Najwyższego od orzekania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedziony w niniejszej sprawie wniosek o wyłączenie sędziów należało pozostawić bez rozpoznania.

Wywiedziony w niniejszej sprawie wniosek ma charakter abstrakcyjny i nie odnosi się do żadnych okoliczności związanych z rozpoznawaną sprawą. Analiza wniosku wskazuje, że jego osią jest kwestionowanie prawidłowości

powołania określonych sędziów. Tym samym wniosek – w myśl art. 26 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz.U. 2023, poz. 1093) należało pozostawić bez rozpoznania.

Odnosząc się do użytej we wniosku argumentacji, nie można zapominać, że kwestionowana przez wnioskodawcę procedura powołania Krajowej Rady Sądownictwa, a tym samym jej pozycja ustrojowa, była przedmiotem kontroli konstytucyjnej przeprowadzonej przez Trybunał Konstytucyjny, którego orzeczenia w myśl art. 190 ust. 1 Konstytucji RP mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Są nimi związane zatem wszystkie podmioty występujące w obrocie prawnym, w tym także organy stosujące prawo (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2022 r., I NWW 142/22). W efekcie kontroli konstytucyjnej, przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18, uznane zostały za zgodne z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Skutki tego rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego wiążą zatem także Sąd Najwyższy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2018 r., III PK 71/17).

Przypomnieć należy, że w świetle aktualnie obowiązujących przepisów nie ma możliwości kwestionowania prawidłowości powołania sędziego przez Prezydenta RP (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2022 r., I NWW 130/21). Nie jest możliwe kontestowanie bezstronności orzekającego w Polsce sędziego przy odwołaniu się wyłącznie do argumentów abstrakcyjnych, oderwanych od osoby sędziego i konkretnej sprawy. Taka sytuacja doprowadziłaby bowiem do całkowitego uniemożliwienia określonym podmiotom sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Nie da się odczytywać tak sformułowanego wniosku inaczej, jak podważanie uprawnienia do pełnienia przez daną osobę czynności jurydycznych. Zaznaczyć raz jeszcze należy, że powołanie przez Prezydenta RP rozstrzyga w sposób definitywny kto jest sędzią (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lutego 2023 r., I NWW 191/21).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]